

Hè hè

3-05-2017 door Cees Voort

In ieder brandt het liefdesvuur... en een ieder weet wat ik bedoel. Hè hè. Met dank aan onze dirigent.

Het is volbracht. De tovenaar heeft zijn kunsten vertoond, zijn spreuken gesproken, zijn verwarring gezaaid, en is vervolgens voorgoed van het toneel verdwenen, tot ieders grote tevredenheid. En we hebben er een nieuw woordje Engels bij geleerd. Sorcerer.

We moesten uiteraard weer in de schmink. De een wat meer dan de ander, maar toch. Vier of vijf hardwerkende dames in de schminkkamer maakten het tot een genoegen. En toen hoorde ik weer die oude kreet: kijk omhoog.

De eerste keer dat ik die term hoorde is lang, heel lang geleden. In 1962, ja, u leest het goed, in 1962 speelden wij op het Zaanlands Lyceum, voor de jaarlijkse kerstfuif, het stuk *De Koppelaarster* (*The Matchmaker*, later verfilmd als *Hello Dolly*) van Thornton Wilder. Mijn oudere broer speelde de hoofdrol Horace Vandergelder, een rijke handelaar in veevoeder of zoiets, en ikzelf had de niet onaardige bijrol van Malachi Stack, een soort zwerverstype die een baantje aanneemt in de winkel van Vandergelder. Een veel ouder persoon natuurlijk dan mijn vijftien jaren van toen, dus moest er flink worden geschminkt.

De regie was in handen van Mieke de Goeje, die later nog een jaar of zo bij Thalia heeft geregisseerd. Zij had twee zoons op het lyceum en wilde het wel belangeloos doen, maar stelde dan als voorwaarde dat er professionele kostumering en grimage moest komen. Dus werd het kostuums van Beijne en grimeur van Michels, beide uit Amsterdam.

En zo kwam het dat Michels een zekere Richard van Helvoirt Pel had gestuurd. Een opmerkelijke man, kun je wel zeggen. Hij is later een soort cultfiguur geworden, die zeer bekend was in de wereld van theater en televisie. Wij moesten hem aanspreken met Meneer de grimeur. Kapper vond hij een scheldwoord. Hij beklagde zich, met een knipoog, dat hij nu naar Zaandijk moest. Sandaik, zei hij spottend. Niet Zaandam, maar Zaandijk. Nou ja, hij kwam natuurlijk met de trein en stapte uit op Koog Zaandijk om vervolgens naar De Waakzaamheid in Koog aan de Zaan te lopen. Daar speelde zich dit allemaal af.... Een oud gebouw met een zaal van zo'n vierhonderd stoelen en twee piepkleine kleedkamertjes. En het was er ijskoud, want het was in het begin van de beruchte strenge winter van 62-63.

De grimeur dreef ook de spot met amateurs. Grote pest van amateurtoneel.....
Maak je van een jonge meid een prachtig oud dametje, holt ze weer als jonge kievit die bühne op....

Toen was het mijn beurt. Hij keek eens naar die (toen al) grote kop van mij en schudde wat mismoedig het hoofd. Wat moest hij daar nou mee... Maar hij begon toch ijverig met kwastjes en sponsjes totdat hij een penseel pakte en gebod: kijk omhoog. Ik gehoorzaamde braaf en gooide het hoofd achterover. Hoongelach was mijn deel. Amateurs..... zei de grimeur wanhopig. Maar toen, niet onvriendelijk hoor, "Met je ogen naar boven rollen, weet je wel, alsof je je verveelt." Toen kon hij met zijn penseeltje een mooi zwart randje aanbrenge. "Nu omlaag kijken." Dat ging gelukkig goed.

Thalia kan zich zulke speciale grimeurs niet permitteren, maar in eigen beheer met onze dames gaat het prima. En als ze zeggen kijk omhoog, dan weet ik precies wat ze bedoelen. Maar ja, ik had een unieke leermeester....

Hoe zullen we het onvolprezen Geert Groote college nu eens omschrijven? Stoer, kloek, inventief, uniek, Ja misschien wel. Markant. Dat is het zeker. Of was. Want met die kolos die er nu vlak naast staat is het bijna gereduceerd tot een onbeduidend stulpje...

Jammer voor de gebruikers en de omwonenden. En voor de architect, natuurlijk. Maar... had

die man nu wel verstand van theaters? Tja, een mooie zaal is het wel. Maar de ruimte om de bühne heen, waar uitvoerenden zich moeten opstellen? Ach, laat ik er maar over zwijgen nu. We moeten het ermee doen.

Aan al die aardige en lieve jongens en meisjes van de school zal het niet liggen....

Het is volbracht. We zijn uitgetoverd. En nu kijken we niet omhoog, maar vooruit. Naar najaarsconcerten en zingen in de kerk. Twee maal in de Willem de Zwijger, voor mij een thuiswedstrijd, om de hoek. En de Muiderkerk, ach, dat is ook niet zo ver. Ik zie ernaar uit.

Maar eerst nog een weekje uitrusten.

Hè hè.

